

Orbán Viktor

beszéde a XXVIII. Bálványosi Nyári

Szabadegyetem és Diáktáborban

2017. július 22., Tusnádfürdő

Tisztelettel üdvözlök mindenkit. Én is szeretnék túlesni azon a kedves kötelességemen, hogy gratuláljak a sepsiszentgyörgyieknek, hogy fellevekedték magukat a legmagasabb polcra, az első osztályba. Ezt a magam módján fogom megtenni.

Németh Zsolt: Szeretném megkérni azokat, akik kérdést akarnak feltenni, hogy egy papírcetlire írják le szokásos mód szerint a kérdéseiket, és a szervezőknek adják oda, miniszterelnök úr, parancsoljon.

Szemben azzal a benyomással, amit Zsolt közbevetése keltett, hogy ezzel be is fejeztem volna az előadásomat, valójában most szeretném megkezdeni.

Először is szeretnék mindenkit emlékeztetni arra, hogy huszonzét évvel ezelőtt kezdtük el a közös gondolkodást néhány kilométerrel odébb, Bálványosfürdőn, ahol egy felismerés fogalmazódott meg bennünk. Emlékezzenek vissza arra, hogy akkortájt, a kilencvenes évek elején legtöbben nemcsak Magyarországon, hanem egész Közép-Európában a teljes hasonulást, az előttünk ismét kinyíló nyugati világhoz való teljes hasonulást, igazodást, egyfajta bőrledobó védelést és új, divatos, nyugati bőr növesztését tartották evidenciának, amiből politikai értelemben az következett, hogy egész egyszerűen azt kell csinálni, amit ők csinálnak. S akkor, huszonzét évvel, huszonnyolc évvel ezelőtt összeültünk itt, és arra gondoltunk, hogy nekünk, a vasfüggöny inner oldalán élő szabadságharcosoknak lehetne talán érdemi mondanivalónk annak az Európának, amely akkor már negyven éve békében, szabadságban és jólétben élt. Akkoriban nem láttunk mindenfelé kamerákat, és a legkevésbé sem lesték a szavunkat.

Most azonban ez már így van, és ha a mögöttünk hagyott egy esztendő, a legutóbbi találkozá-

sunk óta eltelt tizenkét hónap legfontosabb eseményét, magyar és európai eseményét kellene megneveznem, akkor a visegrádi négyek megerősödését nevezném meg. Volt ugyan amerikai elnökválasztás, elsöpörte a teljes francia pártrendszert nem olyan régen a francia elnök- és parlamenti választás; ezek mind fontos dolgok, de meggyőződésem, hogy az elmúlt év legfontosabb fejleménye az, hogy a visegrádi négyek együttműködése minden korábbinál szorosabbá vált. Azt tudjuk mondani, hogy Varsó, Prága, Pozsony és Budapest egy hangon beszél, ami nagy dolog, hiszen karakterében különböző országokról van szó. Itt vannak a lelkes lengyelek, a mindig megfontolt csehek, a józan szlovákok meg a romantikus magyarok, és mégis képesek vagyunk egy nyelven beszélni. Erre igazán büszkék lehetünk.

Szokása ennek a szabadegyetemi előadásnak, hogy megpróbálok mérleget vonni az egy év alatt bekövetkezett változás mértékét illetően civilizációs kitekintésben is. Bizonyára nem mindenki emlékszik arra, hogy 2009-ben a megválasztását követően az első nagy, talán az első nagy külföldi beszédét Obama elnök egy Kairó nevű városban mondta el. A most megválasztott amerikai elnök első nagy külföldi beszédét egy Varsó nevű városban mondta el. S ha fel akarnánk mérni a változásnak a mértékét, akkor elegendő lenne, mint ahogy ez mindjárt be is következik, ideidézniünk a Varsóban elhangzott amerikai elnöki beszéd néhány mondatát. Idézem most őt. „Nem szabad elfelejtenünk, hogy a védelem nemcsak a pénzügyi, hanem akaratbeli elköteleződés is.” Vagy: „A mi Nyugatért folyó harcunk nem a harcmezőkön kezdődik, hanem az elménkben az akaratunkkal és a lelkünkkel. Szabadságunk, civilizációnk és fennmaradásunk a történelem, a kultúra és az

emlékezet kötelékein múlik.” Majd azt mondta: „Így hát harcoljunk, mint a lengyelek, családjért, szabadságért, országért és Istenért.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezek a mondatok két évvel ezelőtt még nem hangozhattak volna el sehol a nyugati világban. Ez a változás mértéke, amely körülöttünk zajlik. Talán ez az a pont, ahol Piotr Naimskit és az ő által vezetett lengyel delegációt is köszöntöm. Ő a magyar–lengyel baráti tagozat elnöke Varsóban. Isten hozott benneteket, kedves Lengyel Barátaink!

Vannak olyan elméletek, amelyek a nyugati világban most zajló változásokat úgy írják le, hogy az amerikai elnök színre lépésével érzékelhetővé vált az a küzdelem, amelyet a globálisnak nevezett, nemzetek feletti elit és a hazafias, nemzeti vezetők folytatnak egymással a világpolitika terében. Ez a leírás szerintem értelmes leírás, sok igazság van benne, és ha magunkra vetítjük, akkor azt is mondhatjuk, hogy jóval az amerikai elnökválasztást megelőzően, 2010-ben ennek a politikának, az új, hazafias nyugati politikának lettünk volna mi az előfutárai. Kicsit előreszaladtunk ugyan, és a politikában az előreszaladók jutalma nem az elismerés, hanem valami egészen más, de ha kibírják, akkor később elismerésben is részesülhetnek, mint ahogy Magyarország egyre több elismerésben részesül. A lényeg az, hogy ebben a küzdelemben, amely a globális elitek politikába delegált képviselői és a hazafias érzelmű politikai vezetők és országok közötti küzdelmet illeti, Magyarország jó oldalon, a hazafiak oldalán áll.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mi más lehetne egy hazafias kormányzás célja, erről beszélt az amerikai elnök is, és erről beszéltünk 2010-ben mi is, minthogy megerősítsük a saját közösségünket, nemzetünket és országunkat. 2010-ben mi, magyarok is úgy döntöttünk, hogy vissza akarjuk kapni az országunkat, vissza akarjuk kapni az önbecsülésünket, és vissza akarjuk kapni a jövőnket. Megpróbáltam a mai előadás érdekében pontokba foglalni, hogy ebben a mai világban mitől erős egy nemzet, mi adja egy ország erejét. Tíz-egynéhány pontig jutottam, ezeket most röviden szeretném Önökkel ismertetni, demonstrálandó azt a nagy utat és erősödést, amit 2010 óta Magyarország megtett.

Először is egy erős nemzet és erős ország nem más pénzén él, ezért az IMF-típusú intézmé-

nyeknek megköszöni a segítséget, és elköszön tőlük, hazaküldi őket, és reménykedik abban, hogy többet nem kell velük találkozni. Ez Magyarországon bekövetkezett, ne felejtsek el, hogy 2010 előtt a szocialista kormányok Magyarországot egy IMF-lélegeztetőkészülékre kapcsolták. A lélegeztetőkészülékeknek az a bajuk, bár kétségkívül segítik a túlélést, hogy a páciens kötve van hozzá. Ezt a problémát sikerült megoldani 2010-et követően, és így Magyarország az erősség talán legfontosabb dimenziójában, a pénzügyi önállóságban áttörést ért el. Erős országnak rendszerben vannak a pénzügyei. Nincs erős ország, ha a költségvetési hiány elcsúszik, nincs erős ország, ha a vállalatok ki vannak szolgáltatva a hitelezőknek, és nincs erős ország akkor, ha a lakosságot belecsalják olyasféle adósságcsapdába, mint ahogy tették ezt a magyarokkal a devizahitelezés ügyében. Ezeket a kérdéseket mind lépésről lépésre Magyarországnak sikerült orvosolnia. Egy erős országnak van gazdasági teljesítménye. Ezt a modern világban egy bizonyos GDP nevű szó segítségével írják le. Ha van növekedés, akkor van erősödés. Magyarországon ma a gazdasági növekedés mintegy kétszerese az Európai Unió átlagának. Egy ország akkor erős, ha képes arra, hogy mindenkinek munkát adjon, aki dolgozni akar. Kevés ország képes erre ma a világban, mi közéjük tartozunk. Szeretnék egy számpárt ideidézni Önök elé. 2010-ben a 10 millió magyarból 3 millió 600 ezer ember dolgozott, és 1 millió 800 ezer ember fizetett adót. Kész csoda, hogy ebbe nem pusztultunk bele. A helyzet ma az, hogy Magyarországon 4 millió 400 ezer ember dolgozik, és 4 millió 400 ezer ember fizet adót. Ezért is erős pénzügyileg Magyarország. Egy erős ország, ha nem akkora, mint Németország vagy az Egyesült Államok, csak akkor lehet erős, ha a sorsát befolyásoló, stratégiai ágazatokban erőteljes többségi nemzeti tulajdon van. Ez 2010 előtt nem így volt Magyarországon, ma azonban azt mondhatjuk, hogy az energiaszektorban, a bankszektorban és a médiaszektorban egyértelmű nemzeti tulajdoni többség van. Ha forintban kell fogalmaznom, akkor azt kell mondanom, hogy a magyar állam körülbelül ezermilliárd forintot költött az elmúlt években arra, hogy visszavásároljon korábban oktanul privatizált stratégiai ágazatokat, illetve cégeket. Egy erős ország esetében nem beszélhetünk demográfiai hanyatlásról. Ez Magyarország

erősségének Achilles-sarka ebben a pillanatban. Az az ország, amely demográfiailag hanyatlik, és beszéljünk egyenesen, hogy arra sem képes, hogy biológiailag fenntartsa saját magát, könnyen lehet, hogy az ilyen országra nincs is szükség. Egy ilyen ország eltűnik. A világban csak azok a közösségek maradnak fenn, amelyek legalább biológiai értelemben képesek magukat fenntartani. És tegyük a kezünket a szívünkre: Magyarország ma még nem ilyen ország. Azt is be kell látnunk, hogy demográfiai, tehát családalapítási, családnövelési kérdésekben a mindenkori kormányzatok keze meg van kötve. Hiszen, hogy lesz-e egy közösségben gyermek, vagy sem, születnek-e egy családba, s mennyien; azt semmilyen politika nem képes eldönteni, mert azt a nők döntenek el egyedül. Úgy lesz, ahogy az asszonyok döntenek.

Mit tehet a kormány? A kormány egyetlen dolgot tehet: megpróbál családbarát környezetet kialakítani. Nem szoktunk ebben az összefüggésben beszélni egy fontos tényről, ahogy én most teszem, de az alkalom talán megengedi ezt számomra. Sokaknak feltűnhetett, hogy Magyarországon éppen az erős Magyarország céljának jegyében rengeteg pénzt költünk a családok támogatására. Adódik a kérdés, hogy honnan van ez a pénz, és az igazság úgy áll, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy ezt a pénzt a multiktól veszszük el. Ha nem lenne szerénytelen, akkor azt is mondhatnám, hogy multiktól veszem el, mert az elején rajtam kívül nem sok híve volt ennek a remek mozdulatnak, tehát elveszük különböző különadók formájában a nemzetközi cégek profitjából azt az összeget, amelyet odaadunk a gyermekeket nevelő családoknak. Ez szám szerint a következőképpen néz ki, csak az idei és a tavalyi évet mondom. Elveszünk a bankszektortól egy évben 272 milliárd forintot, a biztosítóktól 31 milliárd forintot, az energiaszektortól 120 milliárd forintot, és a telekommunikációs ipartól elveszünk 55 milliárd forintot. Ez megközelíti az 500 milliárd forintot évente. Majd utána fogjuk, és ezt a pénzt, 272 milliárd forint összegben, családi adókedvezmény formájában odaadjuk a dolgozó embereknek, akik közben gyereket is nevelnek. Odaadunk a gyerekek ingyenes étkeztetésére 74 milliárd forintot, a szegény gyerekek nyaraltatására minden évben odaadunk 5 milliárd forintot. Nem is tudom most pontosan megbecsülni, mert folyamatosan

nő a szám, ingyenesen adjuk a tankönyveket, és 210 milliárd forintot fordítunk otthonteremtési támogatásra a gyermeket nevelő szülők számára. Így jön ki az a demográfiai politika, családtámogatási politika, amiről beszélek. Lényegében ennek a forrásai nem álltak rendelkezésre.

Amikor Semjén Zsolt azt szokta mondani, hogy a magyar kormány Európa legkereszténydemokratább kormánya, akkor erre a dologra kell gondolni: a nagy profitok egy részét elveszszük annak érdekében, hogy odaadjuk azoknak, akik dolgoznak, és közben gyermeket nevelnek, és így gondoskodnak a nemzet jövőjéről. Ha egy erős országról beszélünk, akkor a feltételek között meg kell említenünk a közbiztonságot is. Ez ma különösképpen két dolgot jelent. Jelent hátrvédelmet, és jelenti a terrorkísérletek elhárításának képességét. Erős ország nincs kulturális identitás nélkül. Kulturális identitás – bármennyire is tabudöntőgetőnek hangzik ez.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kulturális identitás nincs stabil etnikai összetétel nélkül. Egy ország etnikai összetételét megváltoztatni azonos a kulturális identitás megváltoztatásával. Egy erős ország ilyen sohasem engedhet meg magának, különösen, hogyha valami világkatasztrófa nem kényszeríti erre.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A modern világban nincs erős közösség, nincs erős állam, ha nincs egy országban fejlődő tudomány és innováció, és ha nem képes egy ország nyitni a jövő iparágai felé. Nem állítom, hogy már megérkeztünk volna, de az elmúlt hét évben minimum bekopogtunk a jövő új iparágainak kapuján. A mi esetünkben nincs erős magyar közösség és nincs erős magyar állam, hogyha a világmagyarságot nem tudjuk összeszervezni egy közösségbe. Részletek nélkül csak annyit szeretnék mondani, hogy Magyarország csak akkor lehet erős, ha úgy meg van szervezve világméreteken, hogy ha bárhol, a világ bármely sarkában rálépnek egy magyar lábára, azért, mert magyar, akkor Budapesten egy vörös lámpának ki kell gyulladnia. Ha ezt elértük, akkor Magyarország erős ország.

Magyarország erejét az is növeli, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy egy stabil szövetségi rendszernek a része, hiszen tagjai vagyunk az Európai Unió hatalmas, nagy közös piacának, és tagjai vagyunk a világ legnagyobb katonai erejének,

a NATO-nak is. Tőkés püspök úr említette a vizes világbajnokságot. Én most nem az eseményről akarok beszélni, hanem arról, hogy az is előfeltétele egy modern állam és közösség erejének, hogy képes legyen a világ nagy rendezvényeit vendégül látni. Ha ránézünk Budapestre, akkor azt fogjuk látni, hogy Bécs és Isztambul között lényegében Budapest az a pont, talán az egyetlen olyan pont, amely elmondhatja magáról, hogy olyan kulturális alkotás, hiszen Budapest nemcsak egy város, Önök jól ismerik, hanem egy magyar kulturális alkotás, a magyar zsenialitásnak az építészeti és városszervezési műfajban megmutató lenyomata, szóval Budapest az a hely, amely éppen most bizonyítja be saját magának is, meg a világnak is, hogy nincs olyan rendezvénye a világnak, legyen az sportrendezvény, kulturális, vallási, bármilyen rendezvénye a világnak a futball-világbajnokságot leszámítva, de ez egy külön kérdés, ezt az egyet leszámítva nincs olyan nagy világesemény, amit ne tudna Budapest vendégül látni. Ez nagy tudás, nagy erő és komoly ígéret a jövőre nézve. Úgy is mondhatnám, hogy a fővárosunk többre képes annál, mint hogy a mai magyar államot szolgálja ki.

Egy dolog van itt még, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ami az erőhöz kellene, és nekünk korlátozottan áll rendelkezésünkre, ezt pedig úgy hívják, hogy hadsereg. Az elmúlt években, miután a gazdasági válság túlélésére fordítottuk az erőinket, ennek fejlesztése elmaradt. Néhány év múlva, amikor Magyarország erejéről, a magyar nemzet kérdéséről beszélgetünk, biztos vagyok benne, hogy odatehetjük az érveink közé az erős magyar hadsereget, amely minden külső támadással szemben képes lesz Magyarországot, saját magát megvédeni. Ezért indítottunk haderőfejlesztési programot, és kezdtük meg a magyar hadiipar első üzemének építését a legutóbbi időkben.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ami a jövőt illeti, ezeket a folyamatokat mind erősíteniünk kell. Van három olyan kérdés, ahol az erősítése a folyamatoknak nem elegendő, ott dimenzióváltásokra van szükség, tehát gyors ütemű fejlődésre, s ez a demográfiai kérdés. Még mindig nullpontnál sem vagyunk, bár az a teljesítmény, hogy a demográfiai képességet kifejező mutató a házaspárok vagy férfi-nő párok esetében 1,2 százalékról 1,44-ig emelkedett, egy biz-

tató dolog, de az 1,44 nagyon messze van a 2-től. S ahhoz, hogy biztonságban érezhessük magunkat demográfiailag, egy magyar házaspárnak 2,1 gyermekkel kellene rendelkeznie, ezt szó szerint nehéz kivitelezni, de átlagban ennek a számnak kellene kijönnie. Amíg ide nem érünk el, addig Magyarországot demográfiai értelemben veszélyeztetett fajtának kell tekintenünk, és ezt a parancsolatot az embereknek is, de mindenekelőtt a kormányzatnak meg kell értenie. Tehát dimenzióváltásra, egy nagyobb ütemű fejlődésre van szükségünk a demográfia esetében. Szerintem erre van szükségünk a nemzetszervezés szempontjából, a Kárpát-medencei magyar közösség megszervezésének intenzitását, különösen annak gazdasági erejét radikálisan növelnünk kell a következő időszakban. És a harmadik terület, ahol dimenzióváltásra van szükség, a modern technológia beillesztése a magyar gazdaságba, az új ipari forradalomba való, mainál sokkal aktívabb részvétel.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ennyit Magyarországról. Ezek után szeretnék mondani néhány szót Európáról. Elnézést kérek, hogyha ma kizárólag leegyszerűsítésnek tűnő módon fogalmazok majd. Nem az intellektuális árnyaltság iránti igény veszett ki belőlem, a helyzet olyan, hogy lehet róla ilyen egyszerűen is beszélni.

A következő évtizedeknek lesz egy vezérkérdése Európában, ez pedig úgy hangzik, hogy az európaiaké marad-e Európa? Úgy hangzik, hogy Magyarország a magyarok országa lesz-e, Németország a németek országa lesz-e? Franciaország a franciák országa lesz-e, vagy Olaszország az olaszok országa lesz-e, vagy sem? Kik fognak élni Európában? Ez a történelmi kérdés, amellyel ma szembe kell néznünk. Ami a konkrét helyzetet illeti – és ez sokat elárul arról a világról, amiben élünk –, konkrét, megbízható adat nincs arra nézve, hogy Európában a hagyományos, bennszülött, keresztény és az ahhoz beáramló muszlim közösség milyen arányban él ma Európa egy-egy országában. Ilyen adatokat gyűjteni ugyanis lényegében tilos. Amiket pedig begyűjtenek, alkalmazhatatlanok arra, hogy le tudjuk bőlük vezetni a jövőt, ami vár ránk. Ugyanis a migránsok, a bevándorlók nem egyenlő mértékben oszlanak meg a korcsoportok között, tehát az általános számok keveset mondanak arról, hogy

mi vár ránk. Nekünk leginkább a 15 év alattiakat és a 15 és 45 év közöttieket kell néznünk, abból tudjuk megjövendölni, abból tudjuk kiszámolni, matematikailag levezetni, hogy egy-egy országban milyen világ lesz majd, mondjuk, 2050-ben.

A magyar kormány pénzt és fáradságot nem kímélve egy nagy nemzetközi kutatást futtat minden évben annak érdekében, hogy megtudjuk, hogy mit gondolnak az európai emberek ezekről a kérdésekről. Nem a vezetői, mert a vezetőik véleményét ismerjük, és az a gyanú él bennünk, hogy a vezetők véleménye nem esik egybe a nép véleményével. Az idei mérésből az derült ki, hogy az európai 28 országban összességében azoknak az európai polgároknak az aránya, akik a bevándorlást nagyon súlyos vagy súlyos kérdésnek tekintették, 81 százalék. Azok, akik szerint a bevándorlás növeli a bűnözést, összeurópai szinten 64 százalék. Azoknak az aránya, akik szerint a bevándorlás megváltoztatja a kultúrát, összeurópai méretben 59 százalék. A tekintetben, hogy Brüsszel milyen teljesítményt nyújt a bevándorlás kezelésében, az európai polgárok 76 százalékának a véleménye szerint gyenge teljesítményt nyújt. S arra a kérdésre, hogy a helyzet megoldása érdekében több hatalmat adjunk-e Brüsszelnek, vagy inkább a nemzetállamokat kell erősíteniük, azt fogjuk tapasztalni, hogy 36 százaléka az európai polgároknak Brüsszeltől várja a megoldást, neki adna több hatalmat, 51 százalék pedig a nemzetállamoktól. Ez Magyarország esetében azt jelenti, hogy nekünk van 25 százaléknyi olyan polgártársunk – ez nem kevés, mert minden negyedik magyar –, aki szerint több hatalmat kellene adni Brüsszelnek, de szerencsére van 61 százalék olyan polgártársunk is, aki meg azt mondja, hogy kevesebbet, azt is vissza kéne venni, vagy annak egy részét legalább, amit eddig odaadtunk.

Természetesen az egész kérdéskörrel kapcsolatban – kik fogják majd lakni Európát? – felhozható az az érv, hogy a sikeres integráció megoldja ezt a problémát. A valóság azonban az, hogy sikeres integrációt nem ismerünk. Az nyilvánvaló, hogy a gazdasági problémák megoldására és a munkaerőhiányra a migráció nem válasz. Érdekes módon Európában a legkevésbé attól tartanak az emberek, hogy a migránsok elveszik a munkahelyüket. Valószínűleg valamifajta élettapasztalat fejeződhet ki ebben a véleményy-

ben. Én is azt gondolom, hogy van az a kétségbeesett helyzet, amikor a hajótöröttek már nem bírják ki, és tengervizet isznak; az is víz, csak nem oltja a szomjat, hanem növeli a bajt. Aki a gazdasági bajait migránsokkal akarja megoldani, körülbelül ebbe a helyzetbe lavírozza magát. Azt is fel kell hoznunk a sikeres integrációról szóló érvekkel szemben, hogy egymással ellentétes célokat képviselő emberek, ha egy közös rendszerbe, országba kerülnek, abból nem integráció lesz, hanem káosz. Teljesen nyilvánvaló, hogy a migránsok kultúrája élesen szemben áll az európai kultúrával, egymással ellentétes eszmék és értékek egyszerre, egy időben nem érvényesíthetők, ugyanis kizárják egymást. Hogy a legegyszerűbb példát hozzam, az európai ember számára az a kívánatos, hogy a férfiak és a nők egyenjogúak legyenek, egy muszlim közösség számára pedig ez a gondolat elfogadhatatlan, mert ott egy hierarchikus rendben képzelik el a férfiak és a nők viszonyát. Ez a két dolog egyszerre nem érvényesülhet, csak idő kérdése, hogy az egyik vagy a másik kerekedik-e felül.

Felhozható persze az is, hogy a hozzánk érkező, tőlünk különböző kultúrájú közösségek átnevelhetők, de kell azt látnunk, amiről Tőkés püspök urunk is beszélt, hogy ebben a pillanatban az Európába érkező muszlim közösségek a saját kultúrájukat, a saját hitüket, a saját életvezetésüket és a saját életelveiket erősebbnek és értékesebbnek tekintik, mint mi a sajátunkat, illetve ahogyan ők tekintik a mienket. Tehát az a helyzet, hogy élettiszteletben, életigenlésben, elköteleződésben, egyéni érdekek, eszmék alárendelésében ma – tetszik-e ez nekünk, vagy nem – a muszlim közösségek erősebbek, mint a keresztény közösségek. Miért is akarna valaki a saját erős kultúrája helyett egy nála gyengébbnek tűnőt magáévá tenni? Nem fogják. Sosem fogják, ezért az átnevelés és az erre épülő integráció nem lehet sikeres.

Itt van az a kérdés, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ami az európai politikában gyakran bukkan fel, a szolidaritásnak a kérdése. Először is szeretném világossá tenni, hogy az európai kultúrának nem célja a szolidaritás, hanem csak eszköze. Az európai kultúrának az a célja, hogy az abba született emberek a saját meggyőződésük és értékeik szerint, békében, biztonságban, szabadságban és jólétben éljenek. Ez az európai kultúra célja.

A szolidaritás csak eszköz, az eszközt nem lehet a cél helyére állítani. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy sohasem lehetünk szolidárisak olyan eszmével, emberekkel és népcsoportokkal, amelyek éppen azt a célt tűzik ki, hogy megváltoztassák azt az európai kultúrát, ami egyébként az európai kultúrának a lényegét, értelmét és célját adja. Az európai létezés és kultúra céljaival ellentétes csoportokkal és eszmével nem szabad szolidárisnak lenni, mert annak a végeredménye az önfeladás.

Itt kell még elmondanom azt is, hogy bár nem akarunk belekeveredni a német választási kampányba, de vannak olyan, bukásra álló és lebőgés előtt toporgó, német politikusok, akik attól remélik a népszerűségi mutatóik javulását – ezt akár elismerésnek is tekinthetnénk –, hogy a magyarokkal szórakoznak, bennünket provokálnak, és bennünket sértegetnek, és a szolidaritás hiányával vádolnak. Két dolgot ezen a helyen szükséges elmondani. Az első az, hogy Magyarország megvédte saját magát, és magával együtt Európát a migránsáradattal és invázióval szemben. Ez nekünk 260-270 milliárd forintunkba került. Ebből egy mogyorónyi összeget térített meg az unió, azt is mondhatnám, hogy az unió addig ne beszéljen szolidaritásról, amíg a 250 milliárd forintot, amivel nekünk tartozik Európa megvédéséért, nem fizette ki. Egész addig azt javaslom, hogy legyenek nagyon szerények. Hasonlóképpen: különösen egy némettől ötször is meggondolnám, hogy a magyarokkal szemben felhozzam-e a szolidaritás hiányának érvét. Ha német lennék, ötször meggondolnám, hogy ezt a szót kiejtsem-e a számon a magyarokkal szemben, miközben ugyanazért a munkáért, amiért egy németországi gyárban a munkások ötször annyi fizetést kapnak, mint amilyen munkáért egy ugyanabban a német gyárban, de Magyarország területén a munkásaink kapnak, addig azt gondolom, hogy szégyentelen dolog a németek részéről szolidaritásról beszélni. Ráadásul szerintem ez egy szerencsétlen és rossz vita, mert az Európai Unió belüli kölcsönös befektetések, tőkeáramlás és munkahelyteremtések logikájával szembemegy, tehát egy európai értékkel is szemben áll.

Mindenesetre, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ezek után meg kell állapítanunk azt a tényt, hogy ha a kép, amit felrajzoltam Önök előtt, nem ferde, ha-

nem visszaadja a valóságot, akkor mi következik ebből a politikai elitre nézve? Nos, azt kell mondanom, hogy az emberek véleményével szemben Brüsszelben ma kialakult egy szövetség. Ebben a szövetségben a brüsszeli bürokraták és azok elítje vesz részt, valamint az a rendszer, amit Soros-birodalomnak lehet nevezni. Ez egy szövetség, amely az európai emberek ellenében jött létre, s be kell látnunk, hogy ma Soros György a saját birodalmának az érdekeit könnyebben érvényesíti Brüsszelben, mint Washingtonban vagy Tel-Avivban, ezért is kötött éppen Brüsszellel szövetséget. Ahogy az lenni szokott, amikor szembefordulnak a vezetők, szembefordul egy nagy politikai elit a saját népével, ott mindig szükség van inkvizítorokra, akik a nép hangját kifejezőkkel szemben eljárásokat indítanak. Korábban is volt, az elmúlt négy évben is volt egy fő inkvizitora az Európai Uniónak, Reding asszonynak nevezték. Megbukott a főinkvizítor asszony, most újat találtak, most Timmermansnak hívják a főinkvizítort. Az biztos, hogy nem okoz nekünk örömet, hogy a főinkvizítor úr energiái nem futják egyszerre két országra, és helyettünk most Lengyelországot szemelte ki magának, de az igazság ez, hogy ebben a pillanatban az inkvizíció fő célpontja a nemzeti kormányzás meggyengítendő, lerombolandó, megtörendő példája ma Lengyelország. Szeretném világossá tenni, hogy Magyarország természetesen a saját nemzeti érdekeit követi. A saját nemzeti érdekei miatt, európai érdekei miatt, és a lengyel–magyar barátság miatt is világossá kell tennünk, hogy soha nem vezethet sikerre a Lengyelországgal szembeni inkvizíciós hadjárat, mert Magyarország az Európai Unió minden jogi lehetőségét ki fogja használni arra, hogy szolidáris legyen a lengyelekkel.

Mi következik ebből, tisztelt Hölgyeim és Uraim? Először is az következik, hogy tisztán kell látnunk, nem szabad túlbonyolítani, nem szabad világ-összeesküvés összefüggésébe helyezni azt a küzdelmet, amely előttünk áll, hanem a legracionálisabban kell leírni, és viszonyulnunk hozzá. Ez pedig úgy hangzik, hogy létezik egy Soros-terv. Ez négy pontból áll. Maga írta le, maga a Soros-birodalom tette közzé, és kezdte meg a toborzást e terv végrehajtása érdekében. A terv úgy hangzik, évente be kell hozni több százezer, lehetőleg egymillió, minden évben egymillió migránst a muszlim világból az Európai Unió terüle-

tére. A második pontja, hogy mindegyikőjüknek kell adni az érkezéskor 4,5 millió forint értékű eurót, ezt az ötletgazda szívesen megfinanszírozza, de ez most másodlagos, ezen is érdemes elgondolkodni. Azonban nem ez adja, nem az üzleti haszon adja a javaslat lényegét, hanem ezzel lehet fenntartani a folyamatos beáramlást. Tehát akik azt akarják, hogy évente bejöjjön legalább egymillió bevándorló, azoknak fenn kell tartani azt, amit szívóhatásnak nevez az európai politikai bikkfanyelv, azt a mechanizmust, hogy akarjanak jönni. S ha szétosztják őket, és mindenki kap még egy akkora összeget, ami egyébként nagyobb összeg, mint egy magyar átlagkereset egész évben, akkor nyilvánvaló, az utánpótlással nem lesz probléma. A harmadik pontja a Soros-tervnek az, hogy a beérkezett migránsokat pedig szét kell osztani Európa országai között egy kötelező és állandó mechanizmus keretében. A negyedik, hogy fel kell állítani egy európai bevándorlási ügynökséget, amelynek el kell vennie a migránsügyben való összes döntési jogot a nemzetállamoktól, és brüsszeli szintre kell emelni. Ez a Soros-terv.

Most, ha Európa jövőjéről beszélünk, akkor először azt a mondatot kell kimondanunk, hogy ahhoz, hogy Európa élni tudjon, és Európa az európaiaké maradjon, először is az Európai Uniónak vissza kell nyernie a szuverenitását a Soros-birodalommal szemben. Amíg ez nem következik be, nincs esélyünk arra, hogy Európa az európai embereké maradjon. Az Európai Uniót ezek után, ha visszanyertük a szuverenitásunkat, meg kellene reformálnunk. A mai előadásnak nem ez a fő témája, ezért most csak vázaltszerűen beszélek erről. Az első és legfontosabb, hogy az Európai Unió úgynevezett bizottságát vissza kell terelni oda, ahol a helyét kijelöli az alapszerződés, amellyel létrehozták magát az Európai Uniót. Az Alapszerződés világosan kimondja, hogy a bizottság nem politikai testület, egyetlen feladata van, egyfajta örkutya szerepe van, ő őrökdi az Alapszerződés betartásán. Ezért bár nemzetállamok delegálnak oda biztosokat, de a delegálás után ez a kapcsolat elszakad, és ezeknek az embereknek ott, a bizottságban az európai Alapszerződés betartása felett kell őrködniük. Ma nem ez a helyzet. Ma az a helyzet, hogy a bizottság saját magát politikai testületként definiálja. Maga Juncker elnök úr mondta el, hogy ő egy politikai

testületet hoz létre, amely politikai szerepet játszik. Ebből van az összes probléma, ebből fakad az összes baj, ami miatt a nemzetállamok ma az Európai Unióban szenvednek. Ezért van az, hogy miközben a miniszterelnökök tanácsában, ahol egyhangúságra van szükség, és megvétóztam a kvótarendszert, ezt kicselezve a bizottság oldaláról indítottak egy olyan jogi eljárást, amelynek a befejezéséhez már elegendő volt a tagállamok négyötöde, és az én egyetlen vétóm, illetve Magyarország vétója nem segített. Becsaptak és kicseleztek bennünket, megroppantották azt a bizalmi alapot, amely korábban összekötötte az Európai Unió 28 miniszterelnökét. Ez a politikai szerep, amiből azonnal ki kell hátrálnia a bizottságnak. Ha ezen túl vagyunk, akkor világossá kell tenni, hogy Európa reformja nem kezdődhet mással, mint azzal, hogy a migránsokat megállítjuk, és a bevándorlásnak véget vetünk, és nemzeti hatáskörben mindenki újra megvédi a határait. Ha ezen is túl vagyunk, akkor közös programmal ki kell szállítani, vissza kell szállítani a törvénytelenül Európába érkezett migránsokat, valahova az Európai Unió területén kívülre. Szigorúan hangzik, de akik törvényellenesen jöttek be, azokat ki kell szállítani az Európai Unió területéről. Ha ezen is túl vagyunk, és tudomásul vettük, hogy a britek elhagyták az Európai Uniót, és a világ egyik legnagyobb hadserege távozott az Európai Unióból, és miközben megerősítjük a NATO keretein belüli együttműködésünket, be kell látnunk, hogy az európai kontinens katonailag nem maradhat védtelen, illetve védetségét nem remélheti mástól. Fontos az amerikaiak jelenléte, fontos a NATO-tagság, de Európának kell rendelkeznie önmagában is olyan katonai potenciállal, amellyel képes saját magát megvédeni. Vagyis hozzá kell kezdenünk egy európai katonai erő felépítéséhez. Ezzel párhuzamosan észre kell vennünk, hogy az Európai Unió folyamatosan veszít a világ gazdaságban a gazdasági versenyképességéből, vissza kell állítani a versenyképességünket, ez pedig adócsökkentéseket jelent és rugalmas munkavállalási feltételeket. Ha ezen túl vagyunk, akkor őszintén meg kell mondani a bővítésekbe befáradt nyugat-európai barátainknak, hogy a Balkán teljes európai uniós integrációja nélkül nem lesz Európában béke. Ezért ki kell bővíteni az uniót, és első helyen a kulcsállamot, Szerbiát minél hamarabb fel kell venni az

Európai Unió tagjainak sorába, bármennyire abszurdnak tűnik is most még ez a gondolat. És ha ezen is túl vagyunk, akkor kell kötnünk két nagy ívű, történelmi szerződést, aminek mind gazdasági, mind katonai, mind politikai dimenziója van. Egy történelmi szerződésre van szükségünk. Törökországgal és egy másik történelmi szerződésre Oroszországgal. És ha ezt mind elvégeztük, akkor azt mondhatjuk, hogy megreformáltuk az Európai Uniót, amely versenyképes lehet a többi kontinenssel a következő évtizedek során.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Vagyis összegzésképpen: hol állunk most Európában? Az összegző megállapításaim a következők. Európában a kereszténydemokrata pártok elkereszténytelenedtek, a liberális média és értelmiség érték- és kultúraelvárásait teljesítik. A helyzet második fontos eleme, hogy a baloldali politika elvesztette talaját, a szociáldemokrata pártok sem szociáldemokraták többé. Kiment alóluk a proletariátus, ha szabad így fogalmazni. A szervezett munkásság létszáma és ereje megcsappant, leginkább azért, mert számos ipari munkát kitelepítettek az Európai Unión kívülre, ezért a szociáldemokrata pártok sem azok, akik voltak. Egyetlen politikájuk van: frigyre léptek a neoliberális gazdaságpolitikát képviselő globális üzleti csoportokkal, és egyetlen terület megőrzésére összpontosítanak, ez pedig a kultúra feletti befolyásnak a megőrzése. Ez a második fontos eleme a mai Európának. És a harmadik fontos dolog, ami történik, pedig az, hogy most készítik elő Európát arra, hogy átadja a területét egy új, kevert, muszlimizált Európának. Ennek a politikának a tudatos, lépésről lépésre történő végrehajtását látjuk. Ahhoz, hogy mindez bekövetkezzen, a terület átadható legyen, folytatni kell Európa kereszténytelenítését, ennek a törekvéseit látjuk, a nemzeti identitások helyett csoportidentitásoknak kell elsőbbséget adni, és a politikai kormányzást le kell cserélni a bürokrácia uralmára. Erről szól a folyamatos és lopakodó hatáskörelvonás Brüsszel részéről a nemzetállamok irányába. Ez a helyzet ma Európában, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ezen a csatatéren küzdenek ma a közép-európai országok.

Végezetül ismét visszatérnék a saját szűkebb pátriánkba, ez az utolsó tusnádfürdői találkozási a következő magyarországi választások előtt. Mindez szép, vagy ha nem is szép, de ilyen. Jó

esetben pontos a leírás, amit az előbb elmondtam Európáról, a világ helyzetéről, a bekövetkezett változásokról. De nekünk a legfontosabb, mindezeket megelőzően itt és most az a magyar választás, amely a küszöbön áll. Erről szeretnék most néhány szót szólni. Mi a következő magyar parlamenti választás tétje? Először is szeretném elmondani, hogy a jövő évi magyar választás különleges lesz vagy lehet, mert a magyarországi választásoknak most van európai tétje is. Ne felejtjük el, hogy Magyarország volt az az ország, amely a V4-ek segítségével – amiért hála és köszönet – megállította az Európába özönlő migránsinváziót. Már korábban is világossá tettem azt, amit most elismétel, hogy amíg én vagyok Magyarország miniszterelnöke a Fidesz- és a kereszténydemokrata kormány élén, addig a kerítés a helyén marad, a határainkat meg fogjuk védeni, és a határainkkal együtt Európát is meg fogjuk védeni.

A magyarországi ellenzék ezzel szemben nyíltan hirdeti, hogy ők le fogják bontani a kerítést, és a bevándorlókat be fogják engedni az országba, egyet fognak érteni az Európába történő teljes és kötelező szétosztásával a migránsoknak, és ilyen értelemben ők készen állnak arra, hogy Európát átadják egy új, kevert összetételű európai jövő számára. Ez az ellentét a magyar ellenzék és a magyar kormányzó pártok között adja ennek a választásnak az európai tétjét. Az európai téthez hozzájárul egy másik vita is, amelyben szintén éles választóvonal van minden magyar ellenzéki párt és a magyar kormányzó pártok között, s ez pedig úgy hangzik, hogy adjunk-e hatalmat Brüsszelnek? A mi álláspontunk az, hogy a lopakodva, szerintem törvénytelenül tőlünk elcsalt és elvett hatásköröket vissza kell adnia Brüsszelnek, az ellenzék pedig függetlenül attól, hogy szocialistákról, szélsőjobbról vagy liberálisokról beszélünk, mind azt mondják, hogy több hatáskört kell adni Brüsszelnek, mert a nagy kérdésekre csak európai megoldások, csak közös európai megoldások vannak. Ez pedig azt jelenti, hogy az ország irányítását növekvő mértékben át akarják adni Brüsszelnek. Ez is európai dimenziót kölcsönöz a magyar parlamenti választásnak.

A magyar parlamenti választásnak lesz egy közép-európai tétje is. Láthatják, hogy mind a brüsszeli bürokraták, mind Soros György abban érdekeltek, hogy Közép-Európát meggyengítsék,

hiszen a Soros-terv végrehajtásának első számú akadályja ma az, hogy az Európába vezető szárazföldi migránsútvonalakat Magyarország déli határainál lezártuk. Utána a szerbek is lezárták az ő déli határaikat, meg a macedónok is lezárták. Mi vagyunk az akadály annak, V4-es tárogatással, hogy ez a terv megvalósulhasson. Ezért Európában vannak olyan erők, amelyek azért akarnak a mai magyar kormány helyett új kormányt látni Magyarország élén, mert ezzel tudnák leginkább gyengíteni a V4-eket, és ne legyen illúziónk, ha nem kereszténydemokrata kormány alakul Magyarországon, akkor a következő kormány gyengíteni fogja a V4-eket, ezzel gyengíteni fogja Közép-Európát. Ezért Közép-Európa nézőpontjából is tétje van a magyar választásoknak.

S végezetül tétje van a magyar választásoknak a magyarok szempontjából is. Én most a mondandóm legelején elmondtam, hogy mi mindent tettünk Magyarország megerősítése érdekében, ezt nem ismétlem meg, részleteket nem fejtegetek, csak annyit szeretnék mondani, hogyha a következő választást a magyar polgári, nemzeti, keresztény erők nem nyerik meg, akkor minden elveszhet, amiért az elmúlt években verejtékkel, kinnal, keservvel Magyarország megdolgozott. Ez pedig azt jelenti, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy megint egy olyan korszak köszönhet Magyarországra, amelyben nem építkezés lesz, hanem rombolás. Ne feledjék el, hogy építeni nehéz és hosszú folyamat, rombolni pedig könnyű, és kevés idő kell hozzá. Én kellő higgadsággal állítom most itt Önöknek, hogy Magyarország Trianon óta nem állt olyan közel ahhoz, hogy újra erős, virágzó és tekintélyes európai ország legyen, mint most. S Trianon óta nem álltunk olyan közel ahhoz, hogy a nemzetünk visszanyerje az önbizalmát és az életerejét, mint éppen most. S abban is biztos vagyok, hogyha megint idegen, globális érdekeket kiszolgáló kormányzata lesz Magyarországnak, akkor ezt a történelmi esélyt nem egy választási ciklusra, hanem megint évtizedekre elveszíthetik a magyarok.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha az anyaországban veszélybe kerül a magyarságunk, ha Európa veszélybe kerül Magyarországon, akkor mi lesz a határon túli magyarok-

kal? A legfontosabb előfeltétele a mai magyar államhatárokon kívül élő magyar közösségek virágzásának és megmaradásának az erős anyaország. Azok a pártok, amelyek legyengítik az anyaországot, nem tudnak jó politikát, jövőt és lehetőséget ajánlani a mai határainkon kívül élő magyar közösségeknek sem. Nem az Önök barátai, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ezért szeretnék mindenkit arra kérni, hogy regisztráció, választási részvétel. Ne csak szurkoljanak, hanem menjenek fel a pályára, legyenek kedvesek, mert most Önöknek is van beleszólásuk a magyarországi választási küzdelem eldöntésébe.

S végezetül őszintén kell mondanom néhány szót az ellenfeleinkről is, mert az igazi ellenfeleink ezúttal nem a hazai ellenzéki pártok lesznek. Azt mindenki láthatja, hogy az elmúlt években létrejött egy erős és elszánt egység a nemzeti ügyekben, ezt korábban a politika bükkfanyelvén centrális erőternek neveztük el, ezzel az erőterrel, ezzel a nemzeti összefogással az ellenzéki pártok nem tudnak mit kezdeni. A helyzet az, hogy az előttünk álló kampányban nekünk elsősorban a külső erőkkel szemben kell helytállnunk, Soros maffiahálózatával és a brüsszeli bürokratákkal szemben kell állnunk a sarat, meg az általuk működtetett médiával kell megküzdeni a következő kilenc hónapban. A módszereiket ismerjük, sok meglepetés nem érhet bennünket: pénzügyi zsarolás, politikai fenyegetés, ilyen jelentés, olyan jelentés, médiakampány, rágalomhadjárat, kötelezettségszegési eljárás, ilyen cikkely, olyan cikkely. Azonban rögzítsük azt is, hogy a sokszor durva, alpári, sőt időnként bunkó megnyilvánulásokkal szemben Magyarország eddig higgadtan és kulturáltan, azt is mondhatnám, hogy európai stílusban védte meg a saját érdekeit, és adta meg a választ. Meggyőződésem, hogy erre képesek leszünk a választási kampány időszakában is.

Summa summarum, azt is mondhatnám egy mondatban lezárva a mai előadásomat, hogy huszonhét éve itt, Közép-Európában abban hittünk, hogy Európa a jövőnk, most azt érezzük, hogy mi vagyunk Európa jövője.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

(Forrás: www.miniszterelnok.hu)